

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda ve věci žalobce **R. Z.**, bytem L. 32, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti **I. Ing. Aleny Kácelové a II. Petra Kácela**, obou bytem Lazníčky 80, zastoupených JUDr. Ing. Maxmiliánem Jaškou, advokátem se sídlem Legionářská 1085/8, Olomouc, **III. České telekomunikační infrastruktury a.s.**, se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, a **IV. Povodí Moravy, s.p.**, se sídlem Dřevařská 11, Brno, **o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. KUOK 71625/2015, ve věci zastavení přezkumného řízení,**

t a k t o :

I. Usnesení Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 5. 8. 2015, č. j. KUOK 71625/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13.200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc.

III. Osoby na řízení zúčastněné **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobci domáhali zrušení shora označeného usnesení, jímž žalovaný zastavil přezkumné řízení ve věci přezkoumání územního rozhodnutí, vydaného Magistrátem města Přerova v působnosti stavebního úřadu dne 1. 11. 2012 pod č. j. 2012/102920/STAV/SU/KI, jímž byla na žádost manželů K. (osoby na řízení zúčastněné I. a II.) umístěna stavba víceúčelové nádrže Hambálek na pozemcích žadatelů v k. ú. Lazníčky. Žalovaný zastavil předmětné řízení s odkazem na § 97 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) s odůvodněním, že již uplynula lhůta 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí, které bylo přezkumu podrobeno (rozhodnutí o umístění předmětné stavby nabylo právní moci dne 7. 12. 2012).

Žalobci v žalobě namítali, že postup žalovaného je v rozporu se zákonem a ustálenou rozhodovací praxí soudů, neboť zastavit přezkumné řízení pro uplynutí patnáctiměsíční lhůty dle § 97 odst. 2 s. ř. lze dle žalobců jen tehdy, pokud v uvedené lhůtě nebylo vydáno žádné rozhodnutí. Tato lhůta se však již nemůže vztahovat na případná další rozhodování prvostupňového orgánu, např. po odvolacím řízení nebo po soudním přezkumu. Žalovaný se aplikací § 97 odst. 2 s. ř. zcela vyhnul povinnosti poměřovat újmu na soukromých právech stavebníků a újmu na veřejném zájmu na ochraně životního prostředí, resp. přírody. Žalobci zdůraznili, že proti rozhodnutí v přezkumném řízení je možné podat odvolání, přičemž odvolací orgán má možnost zrušit rozhodnutí orgánu prvního stupně a vrátit mu věc k novému projednání. Pokud by se na nové projednávání věci u orgánu prvního stupně měla vztahovat patnáctiměsíční lhůta, bylo by vysoce pravděpodobné, že správní orgán prvního stupně nové rozhodnutí v této lhůtě vydat nestihne. Aplikací § 97 odst. 2 s. ř. na tento případ by se tak zmařil účel přezkumného řízení, tj. náprava nezákonně vydaného rozhodnutí. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, popř. č. j. 8 As 87/2012 – 55 ze dne 27. 11. 2013.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že § 97 odst. 2 s. ř. stanoví nepřekročitelnou patnáctiměsíční lhůtu počítanou ode dne, kdy přezkoumávané rozhodnutí nabylo právní moci, po jejímž uplynutí již není možné vydat v přezkumném řízení v prvním stupni rozhodnutí. Pokud přezkumné řízení probíhá a patnáctiměsíční lhůta uplyne

dříve, než by o přezkoumávaném rozhodnutí bylo rozhodnuto, přezkumné řízení se obligatorně zastaví. Jiný výklad by umožňoval změnu i po mnoha letech, čímž by byla narušena právní jistota účastníků.

Osoby na řízení zúčastněné se k žalobě nevyjádřily.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené usnesení žalovaného bylo v souladu s § 97 odst. 2 s. ř. dne 5. 8. 2015 pouze poznamenáno do spisu a účastníci řízení byli o této skutečnosti dle § 76 odst. 3 s. ř. vyrozuměni, čímž usnesení nabylo právní moci. S ohledem na skutečnost, že proti předmětnému usnesení nejsou dle s. ř. přípustné opravné prostředky, je žaloba doručená soudu dne 17. 9. 2015 podána včas a za splnění podmínky § 68 písm. a) s. ř. s. a contrario, přičemž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, je usnesení o zastavení přezkumného řízení rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez nařízení jednání.

Z obsahu spisu soud zjistil, že dne 7. 12. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Přerova č. j. 2012/102920/STAV/SU/KI ze dne 1. 11. 2012, jímž byla na žádost Ing. A. a P. K. umístěna na pozemcích parc. č. 393/1, 393/2, 394/2, 400/1, 408/3, 409/2-4, 423/2-4, 424/1, 425/3-4, 426/2-4, 840, 859/1 a 860/2 v k. ú. Lazníčky stavba víceúčelové nádrže „Hambálek“. Z podnětu žalobce žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013, č. j. KUOK 68431/2013 předmětné územní rozhodnutí změnil tak, že žádost manželů Kácelových zamítl. Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) však, jako odvolací orgán, rozhodnutí žalovaného dne 21. 11. 2013 zrušilo a věc vrátilo k novému projednání. Po novém projednání žalovaný opět ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 29. 11. 2013, č. j. KUOK 101903/2013, předmětné územní rozhodnutí zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu. Důvodem zrušení dotčeného územního rozhodnutí byl závěr, že umístění zamýšlené stavby nádrže je v rozporu s územním plánem obce Lazníčky. Toto rozhodnutí Ministerstvo rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. MMR-3648/2014-83/355 věcně potvrdilo, toliko doplnilo údaj o tom, od kdy nastávají účinky rozhodnutí žalovaného. Žalobu Ing. A. a P. K. proti uvedenému rozhodnutí ministerstva Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozsudkem ze dne 7. 11. 2014, č. j. 65A 11/2014-80, zamítl. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36, rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí ministerstva ze dne 24. 4. 2014 zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v první řadě potvrdil správnost závěru žalovaného, potvrzeného již dříve ministerstvem i krajským soudem, že rozhodnutí Magistrátu města Přerova č. j. 2012/102920/STAV/SU/KI ze dne 1. 11. 2012 o umístění předmětné stavby, bylo vydáno v rozporu se zákonem, přičemž porušeným právním předpisem ve smyslu § 98 s. ř. je § 90 písm. a) zákona

č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť stavebním úřadem byla umístěna stavba, ačkoli záměr zcela zjevně nebyl v souladu s územně plánovací dokumentací, v daném případě závaznou částí územního plánu obce Lazníčky, konkrétně kapitolou 2.5 části A.2 územního plánu, když stavba nepřipustným způsobem zasahuje do územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“). Dále však Nejvyšší správní soud vytkl správním orgánům i zdejšímu soudu nesprávné posouzení otázky dobré víry nabyvatelů práv z předmětného nezákonného rozhodnutí, tj. stavebníků. Nejvyšší správní soud zdůraznil odpovědnost stavebního úřadu za posouzení souladnosti záměru stavebníků se zákonnými požadavky a nemožnost přenášení povinností orgánů státní správy na žadatele o vydání povolení, u nichž lze dle Nejvyššího správního soudu předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu záměru s podrobnou právní regulací. Po zhodnocení konkrétních okolností případu (viz odst. 38 a 39 rozsudku) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stavebníci skutečně mohli být v dobré víře ohledně souladu jejich záměru s územním plánem, neboť z jejich strany nešlo o žádné skrývání informací, či o postup, který by bylo možné nazvat jako matoucí, a současně se nejedná o stavbu, která by byla se stanovenou ochranou (míněno ÚSES) v příkrém rozporu, i když zamýšlená stavba není úpravou vodního toku se zachováním přírodního charakteru. V pokračování přezkumného řízení uložil Nejvyšší správní soud povinnost poměřit újmu, která by vznikla stěžovatelům zrušením předmětného rozhodnutí, s újmou, která by vznikla veřejnému zájmu na ochraně životního prostředí.

Ministerstvo následně rozhodnutím č. j. MMR-15871/2015-83/1079 ze dne 18. 6. 2015 zrušilo rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č. j. KUOK 101903/2013 a věc mu vrátilo k novému projednání. Jsa vázán právním názorem a pokyny Nejvyššího správního soudu uložilo ministerstvo žalovanému povinnost poměřit újmu, která by zrušením nezákonného územního rozhodnutí vznikla žadatelům o jeho vydání, kteří dle závěru Nejvyššího správního soudu nabyli práva z dotčeného rozhodnutí v dobré víře, s újmou vzniklou jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu ve smyslu § 94 odst. 4 s. ř.

Žalovaný však s odkazem na § 97 odst. 2 s. ř. přezkumné řízení zastavil.

Podle § 97 odst. 2 s. ř. rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.

Spor mezi účastníky spočívá ve výkladu § 97 odst. 2 s. ř., kdy žalobce zastává názor, že patnáctiměsíční lhůta se vztahuje toliko na „první“ prvoinstanční rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, zatímco žalovaný považuje lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 s. ř. za nepřekročitelnou a platící pro prvoinstanční rozhodnutí v přezkumném řízení vůbec bez ohledu na pořadí předmětného rozhodnutí v rámci probíhajícího nezákonného řízení.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalobce, neboť jím zastávaný výklad sdílí rovněž Nejvyšší správní soud, jehož úlohu sjednotitele judikatury, výslovně zakotvenou v § 12 s. ř. s. zdejší soud plně respektuje. S ohledem

na skutečnost, že v dnešní době je prakticky veškerá rozhodovací činnost vrcholných soudů bezplatně přístupná na internetových stránkách příslušných soudů (v případě Nejvyššího správního soudu jsou to stránky www.nssoud.cz), je jedním z nástrojů sjednocování rozhodovací praxe publikace rozhodnutí ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dle § 22 s. ř. s. Pečlivě vybraná a posléze publikovaná rozhodnutí tudíž požívají v systému judikatury správních soudů zvláštní postavení, neboť pravděpodobnost judikaturního odklonu Nejvyššího správního soudu od rozhodnutí, na jehož publikaci se shodl k tomu příslušný orgán dle jednacího řádu Nejvyššího správního soudu, je velmi nízká.

Ve vztahu k posuzované věci je proto nezbytné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, publikovaný pod č. 2364/2011 Sb. NSS (což ostatně učinil už žalobce v žalobě), v němž dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

„I. Podmínka stanovená v § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004, že rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci, se vztahuje na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně.

II. Po zrušení prvního v přezkumném řízení vydaného rozhodnutí prvního stupně lze pokračovat v přezkumném řízení a vydat v něm, a to případně i opakovaně, další rozhodnutí prvního stupně bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004.

III. Správní orgán zastaví přezkumné řízení podle § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004, pouze pokud nebylo první rozhodnutí prvního stupně v přezkumném řízení vydáno ve lhůtě 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.“

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud svůj závěr o nutnosti restriktivního výkladu § 97 odst. 2 s. ř. k zajištění účinné soudní ochrany precizně odůvodnil, krajský soud na toto odůvodnění, s nímž se plně ztotožňuje, odkazuje. Dále lze přisvědčit žalobci, že Nejvyšší správní soud přejal uvedený závěr i v následně vydaném rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 87/2012 – 55.

Jelikož žalobou napadené usnesení je již v pořadí třetím prvoinstančním rozhodnutím, vydaným v přezkumném řízení, přičemž první rozhodnutí vydal žalovaný dne 8. 8. 2013 (pod č. j. KUOK 68431/2013), tj. 8 měsíců ode dne, kdy přezkumu podrobené rozhodnutí nabylo právní moci, což bylo dne 7. 12. 2012, nebyl žalovaný oprávněn přezkumné řízení s odkazem na § 97 odst. 2 s. ř. zastavit.

Krajský soud proto napadené usnesení pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný povinen vyhodnotit okolnosti uvedené v § 94 odst. 4 s. ř., tj. poměřit, zda by újma, která by zrušením nezákonného územního rozhodnutí Magistrátu města Přerova č. j. 2012/102920/STAV/SU/KI ze dne 1. 11. 2012 vznikla žadatelům o vydání předmětného rozhodnutí, mohla být ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla veřejnému zájmu na ochraně

přírody. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Současně krajský soud upozorňuje žalovaného, který je současně odvolacím orgánem, rozhodujícím o odvolání proti stavebnímu povolení, jež bylo dle obsahu spisu již ve věci vydáno, že k naplnění účelu probíhajícího přezkumného řízení a k zajištění účinné soudní ochrany je nezbytné, aby žalovaný před vydáním rozhodnutí o stavebním povolení vyčkal výsledku předmětného přezkumného řízení a tento výsledek v další rozhodovací činnosti zohlednil.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 13.200 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady za zastupování advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9.300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony právní služby dle § 13 odst. 3 AT, tj. 900 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o.s.ř.

O náhradě nákladů osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že tyto osoby na náhradu nákladů řízení nemají právo, neboť jim v řízení soudem nebyla uložena žádná povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

V Olomouci dne 2. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu